

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.68 Březen 2019

Ahoj, kamarádi!

Jak jsem v nečekaně useknutém závěru lednového čísla uvedl, před nečekaným kolapsem počítače zůstaly na stole ještě nějaké příspěvky, které by bylo škoda nezveřejnit. Možná už se některé budou zdát vyčpělé, ale slib je slib a tak se je budeme snažit přetransformovat do přijatelnější polohy. Dnes se tedy nedočkáte obvyklého úvodníku a rovněž následující stránky možná dostanou novou fazonu – pokud se správně naučíme pracovat s novými programy. Ale ať už to dopadne jak chce, metodou pokus – omyl to snad zvládneme. Tak jdeme na to.

VÁNOČNÍ VLÁNÍ

... klasický to sraz hudebníků a kamarádů z Kladna a okolí. Rost'a z hostující T.O. Blanice se nám svěřil, že se jednalo vesměs o party

scházející se na tamních hospodských slezinách. Jedni si říkají „Chlapci z Růžku,“ další „BG swing“ a přítomni byli i „Part'áci.“ Ve formaci posledních dvou jmenovaných byste našli i nám dobře známého Helenčina bratra Fida, prohánějícího prsty po strunách mandolíny. A protože Kladno je i hnízdištěm „divných ptáků“, není divu, že na tuto zpívanou zavítal i sám šerif Zlatého klíče – Miki. Snad tedy potěší i tyto obrázky, byť s časovou prodlevou.

HVĚZDA JIHU NEZHASÍNÁ

Jako obvykle, i loni na konci roku se sešli osadníci Hvězdy jihu a jejich přátelé na předvánočním posezení s písničkou, v příjemném prostředí soukromé hospůdky. Bohužel ne v takovém obsazení jako v předchozích letech, zřejmě díky zákeřným nemocem, ale i tak to bylo setkání příjemné a pohodové. Dobrou náladu a písničkovou nadílku s kytarovým doprovodem skvěle doplnil i špičkový guláš a nechyběly ani dodatečné přípitky k jedinečným půlkulatinám dvou z přítomných kamarádů. Co zbývá dodat? Snad jen přání, abychom se v plném počtu a ve zdraví sešli zase koncem roku 2019.

PÍSNÍČKY S VÁNOČNÍ VŮNÍ

Vánoční atmosféru mělo poslední loňské trampské setkání, pořádané SOČB v prosinci. A to nejen díky datu konání, ale idíky vyměňovaným drobným dárečkům, různým slaným i sladkým pochoutkám na stolech a hlavně díky hudbě v širší sestavě...Tentokrát se sešlo nebývalé množství návštěvníků, z nichž někteří tohoto písničkového večera užívali úplně poprvé. Doufejme, že přání štěstí, zdraví a pohody, pronášená při loučení, se naplní nejen o svátečních dnech, ale i v celém roce 2019...

TOTEM V BÍLÉM KAŇONU

svůj nový monument! Velký dík všem kdož se o toto krásné dílo spolupřičinil a zatím se můžete potěšit

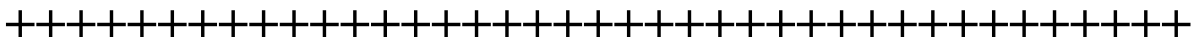

alespoň fotkami od Kádise...

Když v 67. Čísle Jižana končilo Čárovo pojednání i Bílém kaňonu nedaleko Čimic, vyslovit naději, že se toto slavné tramské místo dočká obnovení a lepších časů. Netušili jsme,

že už v době realizace tohoto článku se tak stalo. Vápencová rokle sousedící s slavným žichovickým jezírkiem má

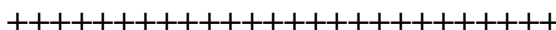
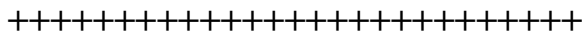
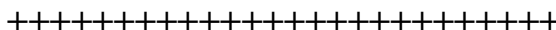

SEDMÉ KRÍŽKY NA HRBECH, NEJLÍP SLAVIT NA BRDECH !

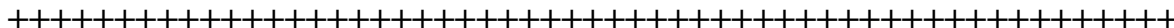
chatu Josefka k T.O.Medvědi....

...tento fakt by možná mohl potvrdit i sám Kostěj „nesmrtelný“, který si k této příležitosti kamarády sezval na

.....

Za poskytnutí fotek pak velký díky Rost'ovi z T.O. Banice

Kamarádi

S hlubokým zármutkem vám oznamujeme smutnou zprávu. 20.12 2018 se v 66 letech vydal na svůj poslední vandr, z něhož není návratu, náš výborný kamarád a skvělý muzikant

STANISLAV STENLY KREJČÍŘ

Místo po něm zůstane v našich srdcích navždy prázdné. Bude nám chybět jeho humor, písně, kterými nám dělalo radost i spolehlivost, se kterou se vypořádával se vším, co vykonával ve prospěch osady.

T.O. Svobodná stezka Tábor

Bohužel, ve stejný den - 20.12. 2018- se na stejně dlouhý vandr vydal kamarád VRÁTA (HERBERT) člen T.O. Cassiopea a společenství trampů RSB. I on odešel v nedožitých 66 letech.

Věnujme mu prosím vzpomínku....

CAMRÁTKA

Kamarádi, dnes si budeme povídat o mnohdy dost opomíjeném fenoménu trampingu a to o camrátkách a osadních placích. Po pravdě ani netuším kdy a vlastně ani kde vznikla tato naše krásná tradice. Prostě tu a je a to je jen dobře. Malování tramských placiček a placek si myslím je mnohdy opravdu krásné a umělecky velice ztvárněné

ztvárněné trampské obrazy by si zasloužily naši větší pozornost. Vždyť přece nejedny stěny srubů a sroubků – ať už kamarádů nebo osadních saloonů – jsou jimi doslova ověšeny. Dalo by se tedy asi říci, že se vlastně jedná o naprosto autentickou a dost nedoceněnou větev umění, které má své tak osobité a nenapodobitelné kouzlo. A vy jistě dobře víte proč. Je tomu tak

proto, že se k nim vždy váže nějaká osobitá vzpomínka a to jak na jejího autora, tak na její získání. Dalo by se tedy říci, že je to dost často spíše citová, než hodnotná věčička, pro svého majitele ale velmi srdeční věc. Věřím, že mě chápete, protože sami je máte někde zavěšené a za každou vidíte kamaráda či osadu, kteří ji darovali. A dost často pak

vzpomínáte na ty, kteří už tu s námi nejsou, ale jejich „placička“ ano, jakoby malá připomínka na krásu jejich přátelství. Existují desítky, ba stovky svérázných autorů, kteří je malují, kreslí či vypalují do dřeva, přestože jejich uměleckou

hodnotu dokáže ocenit jen pár přátel, v podobě onoho obdivného zasnění při návštěvě srubových „galerií“ mnoha našich kamarádů, v té tak neopakovatelné obrazárně z potlachů. Je nejen na co koukat, ale mají i svou nedozírnou cenu. Ptáte se proč? No budiž, řeknu vám to. Je to

prostě i v tom, že takové placky není možno oficiálně nikde koupit za žádné peníze. Ty si musíte buď zasloužit svým kamarádstvím, či je vyzískat svým umem a potom... a to někdy není snadná věc, sami to víte.

Na samotný závěr této úvahy o nich bych chtěl ještě podotknout, že toto trampské umění s nádechem krásy na kousku dřeva, je často tou jedinou připomínkou na časy vašeho mládí. A v tom tkví jejich pravé kouzlo. Věřte mi...

sgt. Mamut

10. PRVNÍ STOPA

T.O. Satan sezvala své kamarády na jubilejní X. ročník novoročního pochodu, majícího jako vždy za cíl vyčistit si hlavy od vánočního frmolu.

Na rozdíl od předcházejících ročníků odbývajících se ponejvíce na jih o Budvar city, se tentokrát pardi vydali severozápadním směrem. Šlapalo se totiž

s Dívčic do Zlivi, s mezizastávkou u pamětní desky rychtáře Kubaty ve Zbudově a hlavně pak u jeho pomníku

s Dívčic do Zlivi, s mezizastávkou u pamětní desky rychtáře Kubaty ve Zbudově a hlavně pak u jeho pomníku

sněhový dárek, nicméně sobota vyrukovala se zimou, k ledovým větrem a deštěm a tak víc než vhod přišel hřejivý buřtoheň, kolem kterého se tísnilo na 30 účastníků. Kamarádi sice natahali hromadu dříví, ale každému bude jasné, že toho na zahřátí muselo být víc. Zavoněl jindřichohradecký s lodičkou, k špekáčkům se

přikusovaly vanilkové rohlíčky a perníčky, ale protože to v promáčených botách nebylo to pravé ořechové každý už spěchal do cíle, kde se ve zlivské

Růži konalo závěrečné posezení. Zajímavé je, že tam se počet hostů záhadně rozrostl. Dá se říci, že zábava

se docela povedla. Zahrát přijelo Duo Blanice a na své si přišly i další kytary, banja i foukačky. Bohužel musíme

sebekriticky přiznat, že jsme podcenili čestnost příchozích, protože jen tak se mohlo stát, že nějaká hyena (tady by skutečně název kamarád nebyl na místě) prolustrovala přítomným bágly a přivlastnila si nejen co její nebylo, ba navíc se snažila svalit vinu na nevinného. Víc se k tomu vyjadřovat nebudeme, ať si to dotyčný přebere sám. Jsme ale na velkých vážkách v akci pokračovat a říkáme si, zda 10x už nebylo dost...

Jožin

ROZLOUČENÍ SE STENLYM

Táborská pohřební obřadní síň ani nestačila pojmout všechny ty, kteří se 28. prosince loňského roku přišli rozloučit s kamarádem Stenlym (Stanislavem Krejčířem) z T.O. Svobodná stezka. Ten odešel nečekaně na svůj poslední vandr bez návratu před vánočními svátky – 20. prosince, ve věku 66 let. Asi nemusíme zdůrazňovat, že naprostou většinu smutečních hostů tvořili trampové, kteří se sjeli ze širokého jihočeského okolí, takže v řadách smutečních hostů naprosto suveréně převládala zelená. Poslední poctu Stenlymu vzdalo trampské duo Honza Chalupa a Bloody, živě hranou trampskou hymnou a písničkou

od Mikiho Ryvoly. Také v citlivě stylizovaném mluveném proslovu byl zmiňován tramping jako nedílná součást Stenlyho života, ale stranou nebyly ponechány ani jeho pravidelné muzikantské aktivity spojené s několika žánrově odlišnými kapelami, v nichž se angažoval.

Následné posezení v táborském Petacaru, kam se většina přítomných trampů odebrala, bylo tentokrát zcela bez hudby, prostě ta Stenlyho kytara chyběla i tady. A bude chybět i u ohňů, slezin a všude tam, kde jsme byli zvyklí Stenlyho potkávat...

PÍSNÍČKY VE ZNAMENÍ OSMIČEK

Pravidelná lednová zpívaná se totiž také odehrávala ve znamení osmiček, protože to bylo již 88. Setkání v tomto duchu. A aby nebylo zmiňovaných osmiček málo, malým překvapením pro přítomné, kterých se tentokrát sešlo tolik, že pro všechny nebyly ani židle, byla připravená minitombola. Knihami a drobnými dárky byli odměněni ti, jejichž číslované lístečky končily osmičkou. Mimořádným zpestřením byla v tomto datu i přítomnost šikovné mladší kontrabasistky, která se zapojila i se svým nástrojem. Není divu, že se nikomu ani domů nechtělo...

Ačkoliv rok s osmičkou a s celou řadou výročí, v nichž hrála roli osmička na konci letopočtu, již skončil, SOČB v osmičkách pokračovaly i v lednu letošního roku.

ALABAMU, TU AŽ PO ŠPICI...

...V dnešní kapitole věnované historii americké občanské války opustíme pevnou zemi a vydáme se na moře a oceány, neboť i tam vlála vlajka Dixie, jejíž nositelé se snažili uvolnit škrcení „anakondy“ svírající pobřeží jižních států. A je jen málo lodí, jejichž příběh dodnes vzbuzuje tolik pozornosti, jako osud korzářského křižníku CSN Alabama. Příběhu plného dobrodružství i nelítostnosti války a přece snad i kousku té romantiky. Přejde na to, z kterého úhlu pohledu se na věc díváte. Snad i proto, že je plný

vášni a protikladných názorů se jej dosud nepokusila filmově ztvárnit žádná holywoodská studia, která si jinak obvykle přetváří historii k obrazu svému. Takže jak to všechno začalo?

Jako datum založení konfедераčního loďstva je oficiálně udáván březe 1861. Ve srovnání s flotilou Unie nebyla navíc jeho situace nijak růžová. A i když k použití síly v námořní válce sáhli jako první jižané (to, když jejich dělostřelectvo 9.9. 1861 zahnilo federální parník *Star of West*, jež se pokoušel dopravit zásoby do pevnosti Fort Sumter) mohli si renegátui svá válečná plavidla snadno spočítat i na prstech jedné

ruky. A přitom pro ně již od počátku konfliktu bylo silné loďstvo nesmírně důležité, neboť jim potřebovali nejen zajistit obranu svého 2 200 mil dlouhého pobřeží, ale hlavně docílit spojení s evropskými zeměmi, odkud bylo možné dovážet válečný materiál a kam naopak směřovat svou vlastní produkci, především pak bavlnu, aby námořní blokáda nemohla jižanskou ekonomiku tolik rdousit. Zatímco na souši dokázala armáda Konfederace zpočátku vítězit, na moři měla Unie od samého počátku

nesmírnou převahu. Drtivá většina válečných plavidel totiž zůstala pod federální vlajkou, většina hlavních loděnic byla také na severu a jihu prakticky připadly jen loděnice v Norfolku a i ty byly silně poničené. Přestavba tamní parní fregaty *Merimac* na Virginii toho sama o sobě moc nedokázala. Jih prostě potřeboval veledůležitě rychlé loď, uzpůsobené pro dlouhé plavby na volném moři – v dnešním pojetí korzářské křižníky. Jih sice teoreticky mohl válečný materiál dovážet po souši, neboť na jihu sousedil s Mexicem, ale i tam právě probíhala jedna z četných revolucí a ta tento způsob obcházení blokády znemožnila. O úspěchu unionistů svědčí třeba už jen to, že v průběhu války bylo zadrženo nebo potopeno 1 504 jižanských lodí snažících se blokádu prorazit (nejznámějším blokádním runnerem byla *Hattie*, která dokázala prorazit 60x !). Velení konfедераčního

loďstva nakonec celý problém řešilo tím, že se uchýlilo k způsobu, jakým dříve čelily všechny flotily mnohem silnějšímu protivníku... a to způsobem korzářským. Korzáři byli soukromí i státní a zaměřovali se primárně na napadání nepřátelské obchodní flotily. Vydávání tzv. korzářských listů sice od r. 1856 zakazovala Pařížská smlouva, ale protože se k ní USA nepřipojily, musely nakonec čelit útokům na svá plavidla. Seveřané zpočátku korzářské

listy vydávané Konfederací neuznávali a zajatým námořníkům hrozil trest smrti za pirátství, ale jen do té doby, dokud president jihu neprohlásil, že za každého odsouzeného korzára bude popraven jeden zajatý seveřanský voják. I ve skutečnosti by

však případné odsouzení takto pochytaných posádek bylo dosti absurdní, neboť se jejich lodě plavily pod vlajkou CSA a vedli je uniformovaní důstojníci jejího válečného loďstva, takže jim měl být automaticky přiznán statut válečného zajatce, stejně jako jejich kolegům bojujícím v šedivých uniformách na pevnině. I přesto to byla služba riskantní. Válečné loďstvo Konfederace začalo svými omezenými prostředky budovat flotilu moderních a rychlých lodí, které se dodnes řadí mezi korzárské legendy, přičemž samotná Alabama je nejslavnější z nich. Zakázky byly zadávány pod přísným utajením, což pochopitelně nebylo možné bez tiché podpory Francie a především Anglie, která unionistickým špiclům moc nepřála.

Alabamu, tu až po špici postavili britští dělníci – zpívá se v jedné krásné písničce od táborových ohňů – a je to pravda. A byla to konkrétně loděnice John Laird Sons and Company v Birkenheadu a celý projekt nesl od počátku stavby fiktivní krycí jméno Enrica. Budoucí Alabamu (pozor – neplést si s USS Alabama, kterou provozovali Yankeyové) je těžké zařadit do nějaké

z tehdejších kategorií válečných lodí, nejspíše by se ale přibližovala ke korvetě. Byla 67m dlouhá, 9,64m široká a s ponorem 5,38m. Výtlak dosahoval 1 050 tun. Vybavena byla třemi stěžni s plným oplachtěním a parním strojem, jehož komín čněl nad palubu. Rovněž postrádala jakékoliv nástavby. Děla (o ráži 170 mm, o nichž se v tehdejší terminologii hovořilo jako o 32 liberních a ještě jedním 100 liberním na přídi a 68 liberním na zádi) stála volně na palubě – po třech na každém boku a nebyla kryta –

Photo # NH 57256: Capt. Semmes & Lt. Kell aboard CSS Alabama, 1863

stejně jako celá loď – žádným pancéřováním. To by snižovalo rychlost a zvyšovalo spotřebu uhlí. Výzbroj to byla poměrně slabá, ale zcela dostačující ke svému účelu přepadání obchodních lodí. Dosahovala rychlosti 13 uzlů, takže

stručně řečeno: na co loď nestačila, tomu utekla.

Posádku tvořilo 29 důstojníků a 116 lodníků mezi nimiž sloužilo i několik černochů, kteří neměli žádný problém s tím, že bojují proti Lincolnově vládě slibující jim svobodu. Velícím kapitánem se stal Raphael Semmens, mající už bojové zkušenosti z korzárské CSN Summter, s níž dokázal potopit 17 lodí a způsobit tak škody přes milion dolarů, čímž dokázal, že je pro velení tím nejspíše nejlepším. Jeho důstojníky se stali John McIntosh Kell, Richard F. Armstrong, N. Joseph, D. Wilson a John Low. S nimi pak Semmens pokračoval ve své

kariéře, která ho vynesla až na vrchol na němž stanul jako největší námořní nájezdník všech dob.

Do služby vstoupila Alabama oficiálně 24.8. 1862 a během svého působení se stala nejúspěšnější přepadovou lodí historie a Unii způsobila obrovské škody – dokázala zadržet přibližně 70 nepřátelských plavidel a to i přesto, že i když (jak jsme si řekli) byla jednou z nemnoha regulerních válečných lodí konfederace, byl v případě zadržení

právní statut její a její posádky nejasný. Piráty ovšem její posádka nikdy nebyla.

Už samotný začátek korzářské kariéry Alabamy byl víc než úspěšný. Vždyť jen v září se zmocnila hned 10 unionistických plavidel, většinou velrybářských lodí, neboť rybí tuk byl velmi ceněnou surovinou. Triumfem bylo i obsazení lodi Ocean Rover, která jen

sama o sobě a bez nákladu měla hodnotu 70 000,- dolarů. Ani v říjnu to nebylo horší, protože při plavbě podél amerického pobřeží ji postupně přišlo na mušku 11 plavidel. Největším úspěchem bylo obsazení parníku Manchester, jehož ztrátou jako musela Unie ze svých aktiv odečíst 164 000. Po dozásobení z lodi Agrippina se pak Alabama vydala do Karibiku, kde pokračovala ve své činnosti. Nejcennější se zde 7.12. stal Ariel, jeikož tato loď a její náklad přišly na 2 610 000! I když se zajímání obchodních lodí zdá být snadným, kapitán Semmens musel mít stále na zřeteli, aby nenarazil na žádnou nepřátelskou válečnou loď. A severáni pochopitelně vyvíjeli enormní úsilí na jeho dopadení. Dokonce mezi svými posádkami rozšiřovali fotografie pro ně tak

nepříjemného korzára. Zatím ale marně.

Alabama pak zamířila k pobřeží Texasu, což samo o sobě bylo dost riskantní, protože Texas (jakožto jeden z konfederovaných států) blokovaly federální křižníky, takže hrozil reálný střet s nějakým takovým plavidlem. Posádka ale možná chtěla předvést, že se jich nebojí a nevdá jí ani boj s mnohem silnějším protivníkem. K tomu nakonec 11. Ledna 1863 také došlo, když na sebe Semmens dokázal chytře nalákat federální dělový člun Hatteras, pak mu vnutil svůj způsob boje a poslal jej ke dnu. Po tomto úspěchu se korzářská loď přesunula do Atlantiku a pokračovala v potápění nepřátelské tonáže. Díky svým úspěchům se velmi proslavila a stala se šťavnatým soustem pro novináře

z celého světa. Nepochopitelný Semmens mezitím používal nejrůznější triky ke ztížení identifikace svého plavidla a dál mu vše vycházelo. Alabama se objevila i u pobřeží Brazílie, kde se (jen mezi březnem a červnem) zmocnila 20 obchodních plavidel, z nichž největší význam mělo zajetí parníku Sea Clark. Ztráta byť tohoto jediného plavidla přišla Unii hned na půl milionu dolarů. Nepřátelskému námořnímu obchodu byl zasazován jeden citelný úder za druhým a sláva Alabamy neusále rostla. Činnost konfедераčních přepadových lodí (protože Alabama nebyla jediná) dostala americké přepravce do velmi svízelné situace – astronomicky jim vylétly ceny pojistných sazeb i odliv klientů, kteří začali dávat přednost lodím neutrálních států. Mnoho z nich zkrachovalo a ostatní raději prodávalo své lodě evropským konkurentům. Štěstí korzárovi zas až tolik nepřálo u

jihoafrického kontinentu, kde zajal jen 4 lodě a navíc tu operoval válečný severanský Vanderbilt s tak silnou výzbrojí, že bylo lepší se mu vyhnout. Ani v Indickém oceánu to pak nebylo lepší, už asi zkrátka byli moc vzdáleni od domova. Stejně to bylo i v Jihočínském moři a jen Malacký průliv dokázal trochu napravit pošramocenou pověst, když korzárovi daroval americké lodě Texas Star, Sonora a Highlander. Třebaže

USS KERSARGE

se Alabama plavila převážně pod plachtovím, její více než roční operační činnost už na ní byla znát. Nutně potřebovala provést patřičnou údržbu, zejména kotlů. Čert ale Semmensovi nakukal, že se za tímto účelem vydal až do Evropy, kde doufal v přátelské přijetí Anglie či Francie. Pravda, cestou se zmocnil několika dalších lodí, ale to už byly poslední v dlouhém, seznamu jeho obětí. V červnu 1864 vplula Alabama do Cherburgu, kde Semmens požádal místní úřady o prodloužení lhůty, po kterou mohla válečná loď zůstat v neutrálním přístavu. Alabamu zde vyslídil unionistický konzul a stačil informovat svou vládu, která neprodleně k francouzskému pobřeží vyslala křižník Kearsarge s kapitánem Johnem E. Wilsowem. Zbrusu nová federální loď o výtlaku přes 1 400 tun a dosahující rychlosti 11 uzlů byla lodí, proti jejímž sedmi dělům neměl korzár mnoho nadějí na úspěch. USS Kearsarge hned Alabamě zablokoval cestu na volné moře. Ani se svou žádostí o delší zakotvení tentokrát jižanský kapitán neuspěl, protože si už asi v té době žádná evropská vláda nedělala iluze o tom, jak asi konflikt v zámoří dopadne. Francouzská váda si zkrátka nechtěla přidělovat problémy s jejím kladným vyřízením. Semmens tedy mohl svou loď buďto odzbrojit a prodat nebo se nechat

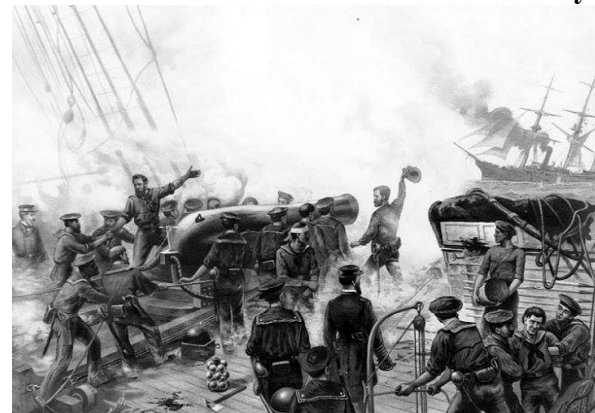

internovat, či (a protože se nikomu nechtělo kapitulovat) vstoupit do boje s mnohem silnějším protivníkem. 19. Června tedy naposled roztopil kotle a vydal se na svou poslední plavbu. Jeho šance nebyly příliš velké. Korzárská loď byla poškozená, stav munice bídný a ani posádka se už nemohla měřit s nejlepšími námořníky Unie. O to cennější je fakt, že všichni na svých místech vydrželi až do hořkého konce a nepokusili se dezertovat, či odepřít poslušnost. I tady se prokázalo odhodlání, díky kterémuž

podobnému trvalo čtyři roky, než mnohem silnější severanská armáda dokázala svého protivníka zlomit. Celá posádka se tedy stále vyznačovala vysokou bojovou morálkou a hrdostí na svou příslušnost k nejslavnějšímu korzářskému plavidlu. To

však v boji samotném příliš nepomohlo. Dělostřelecká převaha Yankeyů se brzy projevila a po hodině boje už Alabama připomínala spíše plovoucí vrak, než hrdinnou válečnou loď. Do trupu se vevalila mořská voda, která uhasila oheň pod kotly a Alabama tak ztratila i možnost manévrovat. Semmens tedy

nakonec s těžkým srdcem nařídil stáhnout vlajku a jako poslední opustil potápějící se vrak. Stačil ještě doplavat na anglickou jachtu Greyhound, jejíž posádka celému boji přihlížela a vzala jej i s několika dalšími jižanskými trosečníky na palubu a k velkému vzteku severanského kapitána s nimi odplula do Anglie. Ztráty byly přesto velmi těžké. Během boje padlo na 40 jižanských námořníků, zatímco Kersarge měl ztráty nepatrné. Nepoměr ztrát byl způsoben nejen provizorní pancéřovou ochranou, ale také vyšší účinností munice a přesnější delostřelbou. A i když Alabama vypálila mnohem více ran než její protivník, mnohé z jejích střel, poznamenané dlouhým pobytům na moři, nevybuchlo.

Na závěr už snad jen dlužno poznamenat, že Británie, přes veškeré snahy Unie, jižanské námořníky nikdy nevydala a Semmens se tam nakonec usadil natrvalo. Celá

Photo # NH61671 Officers with USS Kearsarge's altar 51" pivot gun, 1864

korzárská plavba Alabamy byla nepochybně mimořádným vojenským i námořnickým výkonem, jenž v dějinách moderního válečnictví nemá prakticky obdoby. Alabama se ukázala být nejúspěšnější přepadovou lodí všech dob a společně s podobnými dalšími plavidly způsobila v době, kdy jih nemohl plnohodnotně bojovat proti mnohem silnějšímu loďstvu, Unii obrovské škody. Během 657 dní své dlouhé kampaně polapila 70 nepřátelských lodí a způsobila ztráty kolem 6 milionů dolarů tehdejší měny, což je výkon, před kterým blednou nejen úspěchy všech německých válečných lodí napadajících nepřátelský obchod během I. a II. světové války, ale i činy francouzských korzárů ze 17. a 18. století. Tyto ztráty byly takové, že se nich americké obchodní loďstvo pořádně nevzpamatovalo až do začátku I. světové války. Tento úspěch nebude pravděpodobně už nikdy překonán a čestné jméno Alabama neslo a nese od těch dob několik dalších lodí USA a to až po současnost.

A propó – Britové nikdy nepřiznali sebemenší podíl viny na činnosti jižanských korzárů, i když se náhrady o škody vedly po dlouhá léta. Nakonec vláda Jejího veličenstva zaplatila 351 000 liber, což byla sice směšná částka, ale proč pořád platit právníky, že jo.....

Z běžně dostupných materiálů sestavil JOŽIN

TRAMPSKÁ MODLITBA

HANKA HOSNEDLOVÁ

Modlím se
za slunce a jeho žár,
za vodu v potoce a zelenou trávu,
modlím se za motýlich křídel pár,
za vůně, co popletou ti hlavu

Modlím se
za vítr v korunách stromů,
za kapky deště, co svaží zemi,
modlím se za cesty, co vedou domů,
za jednu touhu mezi všemi

Modlím se
za jasná rána a rozkvetlé stráně,
za písně co do duše zapustí kořeny,
modlím se za teplo kamarádké dlaně,
za tenhle sen, ať ještě dlouho zdá se mi

Modlím se za všechny kamarády ve světě,
za lásky z popela zrozené,
modlím se za sílu ohně, když v plamenech vykvete,
ať kolem něj se vždycky zase sejdem

TADY JE KRAPÍTKOVO....

kamarádi. Jako každý rok to byla víkendová slezina plná muziky, soutěžení i procházek po okolí, leč vše

opustil naše řady. Pozdravy nesoucí se s jiskrami ke hvězdám ovšem

Na zimní slezinu do Krapítkova hájemství, v povodí Lužnice pod Táborem, vyrazila nejen domácí T.O. Svobodná stezka, ale i další četní

(včetně večerního ohně) se neslo ve vzpomínkovém duchu na kamaráda Stenlyho, který nedávno předčasně

patřily všem, kteří nás na ten nejdelší vandr předběhli....

++++
++++
++++

ODEŠEL NEČEKANĚ...

Ve třetí lednovém týdnu k nám doputovala smutná zpráva o nečekaném odchodu Oldřicha Petráška z Netolic, který se hlásil k tramskému hejnu pod přezdívkou Pítrš. Bylo mu 60 let a s naším světem se rozloučil 22. ledna. O šest dní později jej přišli vyprovodit na poslední cestě jeho přátelé a kamarádi.

Původně byl vyučený jako hodinář, ale do podvědomí jihočechů se zapsal jako aktivní a obětavý starosta Netolic. Na této pozici fungoval dvě desítky let a dokázal pro své městečko vykonat spoustu dobrých a zajímavých věcí. Pro trampy je nesporně zajímavý

fakt, že inicioval sbírku a následně i zhotovení pamětní desky netolickému rodákovi Tonymu Hořínkovi, tramskému (nejen) skladateli a hudebníkovi, která byla v r. 2012, v rámci stého výročí jeho narození, umístěná na nynější hotel Rychta. Od té doby se zde Pítršovou zásluhou každoročně konají malé tramské festivalky za účasti kapel a muzikantů z různých míst republiky.

Za zmínku jistě stojí i Pítršova příslušnost k turistickému sdružení PodKletí nebo ke spolku Blanský les. Vzpomínám si na oslovující televizní prezentaci Netolicka s Pítršovým slovním doprovodem nebo na jeho roztomilou knížku Putování s Peklíkem, rovněž věnovanou tomuto kraji a jeho pověstem. A

vlastně se svým způsobem zasloužil rovněž o vybudování archeoparku (rekonstrukce hradiště) na Svatém Jánu.

Jeho láska k přírodě, jižním Čechám a vstřícnost tramskému světu bude chybět nejen vyznavačům kouřových signálů, ale všem, s nimiž přišel během svého bohatého a aktivního života do kontaktu. (h)

DALŠÍ POKUS V POLEPŠOVNĚ...

dalších v Bodyho „sanatoriu“ v Hůrách. Snad v rámci rehabilitace už sem byli postižení jedinci nuceni absolvovat pěší přesun v třesnutých

zvěří. O to více si pak vážili srdečné atmosféry při večerním posezení, kdy Polepšovna sloužila zároveň jako

60. Oba jmenovaní společně obdrželi hodnotný dar, který ještě více zkrášlí osadní kemp. O hudbu se jako každý

... o polepšení některých nepolepšitelných zdá se opět nevyšel. O co šlo? O tradiční zimní slezinu kamarádů z T.O. Satan, Jižní řeky a

zimních podmínkách, při nichž je jen jejich obratnost zachránila před dravou

osvěžovna. Nejenže pak přidali své hlasy ke všeobecnému vytí, ale i srdečně popřáli Béd'ovi a (nepřítomnému) Jožinovi k přežití jejich

i Dana a Bery z osady Naděje, kteří se rovněž postarali o zvěčnění těchto

nutné léčebnou kůru napřesrok zopakovat znovu... a znovu a znovu. Byť se vrchní polepšovatelé Body s Jítkou v tomto směru snaží sebevíce, jistě nám dají za pravdu!

rok starali Miki s Boud'ákem z prachatických Husmenů, jimž zdatně vypomáhali nejen Pavlína, ale

záběrů. Bohužel se ukázalo, že ani letošek nedokázal odstranit nic ze zvlčilosti všech přítomných a bude

ESKYMÁCKÝ NÁČELNÍK...

... S TRAMPSKÝM BACILEM V KRVÍ

Před více než rokem se na mne obrátil kamarád Pupál (Jaroslav Vecka) z Colorada, zda bych nějak slovně neztvárnila jeho nápad, a to, že Jan Welzl byl v podstatě také jedním z průkopníků trampingu. Pochopitelně nikoliv prvoplánovým, spíš svým naturelem a svými naplňovanými nevšedními touhami. Pupála k tomuto kroku inspirovalo nejen to, že kvůli knize o Welzlově životě, kterou před léty vydal, podrobně seznamoval s jeho cestami a životními peripetemi, ale zřejmě i výrok brněnského Jury Cancáka, který kdysi pronesl: „Kdyby Eskymo Welzl žil dneska, byl by jistě tramp.“

Možná ano, možná ne. Pravda ale je, že trampský svět a Welzlova dobrodružství mají přece jen něco společného – onen těžko definovatelný bacil romantiky, ale také to, že

jejich žebříček hodnot má zcela jinou, nestandardní stupnici. Touha po dálkách a dobrodružství, po co nejširší svobodě a souladu s přírodou nenechá člověka žít v poklidu a pohodlí, nutí ho ke stále novým cestám a odmítání běžných civilizačních konvencí.

Životní osudy Jana Welzla, jemuž hvězdy předurčily zvláštní studenou lásku – drsný sever, byly nejen hodně dobrodružné, ale natolik zvláštní, že byly později civilizovaným světem nejednou i zpochybnovány. Nicméně onu neuvěřitelnou cestu na daleký sever mu nikdo upřít nemůže.

Welzl se narodil r. 1868 v Zábřehu na Moravě. Jako zámečnický tovaryš si vyšlápl do světa na zkušenou a dostal se až k Jaderskému moři a na Balkán. Za nejtíživější životní etapu pokládal tři roky vojenské služby, kdy se cítil podle jeho slov nejvíc nesvobodný a zotročený. Ale svobodu podle svých představ nenacházel ani na lodích, na nichž se plavil jako člen posádky nebo jako topič, ani na kontinentech kam se dostal – v Americe, Africe, Asii či v evropských zemích. Jelikož potřeboval peníze na cestu za svou vysněnou lidskou svobodou, pracoval i na stavbách mostů pro transibiřskou dráhu. V Irkutsku se pak dozvěděl zajímavý tip – za absolutně svobodné a nezávislé byli považováni „synové zlatého severu,“ kteří se plavili na svých škunerech pod vlajkou ledního medvěda. A tak se Welzl za nimi vydal – čtyři roky putoval pěšky na sever. Onu velkou lidskou svobodu údajně našel tam, kde končilo panství člověka – na pustém ostrově Nové Sibíři, ve vlastnoručně pořízeném jeskynním doupěti. Přes Beringovu úžinu se pak dostal ještě dál...

Dělal v těchto končinách všechno. Uplatnil své zámečnické řemeslo, byl i samozvaným lékařem, pošťákem, lovcem, zlatokopem, velrybářem či celkem úspěšným obchodníkem. Tehdy získal výstižnou přezdívku Artic Bismarck. Stal se dokonce eskymáckým náčelníkem se zvučným jménem Moojok Ojaak. Časem získal pěknou loď Laura a majetkově se podílel i na jiných menších šalupách, měl psí spřežení, dopravoval poštu a náklady z okolních ostrovů. V roce 1924 však na lodi Sedm sester ztroskotal v Tichém oceánu. On i posádka se sice zachránili na jednom z ostrovů, úřednická mašinerie mu však nedovolila vrátit se na milovaný sever, ale poslala ho do Československé republiky, o jejímž vzniku neměl tehdy ani tušení. Do světa totiž odcházel jako občan Rakouska – Uherska.

Byl na mizině a daeko od milovaného severu. Zkoušel ledacos – dokonce se spojil s Rudolfem Těsnohlídkem, díky němuž byla publikována řada článků v Lidových novinách a vznikla kniha Eskymo Welzl. Přece jen pak našetřil na cestu do Kanady, kde si vydělával lovm bobrů... odjet do Nome před zimou se mu ale nepodařilo. Tak se vrátil zpět do Evropy, do Prahy a později do svého rodiště. Absolvoval po hostincích a

školách šňůru přednášek, které však vzbuzovaly v lidech značnou nedůvěru. Obrat k lepšímu nastal po spojení s brněnským redaktorem Bedřichem Golombkem, díky němuž vyšly podle Welzelových vyprávění tři knihy – Třicet let na zlatém severu, Po

stopách polárních pokladů a Ledové povídky. S naspořenými penězi a s podporou přátel se vydal zase na sever, ale skončil v Dawsonu – jako nežádoucího cizince ho nepustili na americké území Aljašky, odkud by se pak dostal dál do krajiny svých tužeb.

V Dawsonu také po letech zemřel, v ubohém sroubku kde žil se svým psem. Údajně po úrazu. Údaje o datu jeho úmrtí se rozcházejí (1948 nebo 1951) i díky různým svědectvím. Koncem minulého století pak byla zpochybněna i pravost Welzelova hrobu na jednom z dawsonských hřbitovů. Díky úsilí Aleny Kennedy (Mývaly) a jejího muže

bylo pak nalezeno pravděpodobné místo Welzelova pravého hrobu na Public Cemetery. Aby hrob časem nesplynul s okolím a nebyl navždy ztracen, zorganizoval Jerry Vecka (Pupál) a jeho přátelé sbírku a akci na důstojné označení hrobu, který pak byl za účasti hrstky českých trampů v červenci 1994 znovu vysvěcen. Dnes najdete na místě posledního Welzelova odpočinku kříž s úhlednou mramorovou deskou s nápisem v češtině. Jejím autorem (včetně darovaného drahého materiálu) je Jiří Procházka (Pekáč)

z Kanady. Dřevěná deska a kříž z předchozího Welzelova hrobu byly pak Kennedyovými dopraveny do Zábřehu Ctiboru Lolkovi, jemuž byly rovněž předány peníze ze sbírky na pořízení pamětní desky na Welzelův rodný dům a zřízení muzea věnovaného výhradně osobě tohoto moravského polárníka. A možná, že taky tak trochu trampa...

Hanka Hosnedlová

JESENICKÁ SEDMDESÁTKA

sice řádila typická jesenická plískanice se sněhem, ale uvnitř u krbu bylo více než příjemně a slavilo se převelice. Samozřejmě, že přitom nesměli chybět ani krnovští Smykaři, ani místní Zloměňáci se skvěle

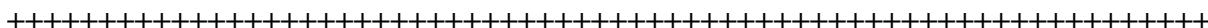
Ne Střelnici v lomu v Břidličné se sešlo asi 50 gratulujících kamarádů ze severní Moravy povinšovat jednomu z jejich středu – Dědkovi - k jeho sedmdesátce. Toho 26. Ledna venku

*sedumdesátky velké „AHOJ!!!“
Olaf*

hrajícím Frickem. Pivo Holba se pilo a dobře všem bylo. Tak Dědku, do další

NA POSLEDNÍ NOTU

*V neděli 27. ledna 2019 nastoupil k poslednímu koncertu bubeník country skupiny Bryčka, kamarád
ZDENĚK BÍNA*

*...a k muzicírování u nebeských ohňů se 1.2. 2019 odebral také
FRANTIŠEK KOVÁŘÍK*

alias Francek z T.O. Bílý bizon, Plzeň – Vejprnice

Jistě tam usednou po boku všech je předcházejících. Např. Wabiho Ryvolý – však to bylo 27. února již 24 let co Zlatému klíči tolik schází. Krásnou vzpomínku na něj si může odkliknout zde

<https://www.trampsky-magazin.cz/blog/wabi-ryvola-423.html>

Z CHRÁSTU DO CHRÁSTU

západočeskými kamarády, vedoucí povodím (schválně, jestli uhádnete tu

tradiční buřtobraní. Letos Pajda dodal i to příjemně bílé podbarvení a večerní posezení se taky moc povedlo.

Seff

...i tak by se dal nazvat novoroční pochod pravidelně pořádaný

jejich nejznámější řeku?), poli, lesy, zrátka cestou necestou až na tradiční místo ke Spálenému mlýnu na stejně

JOHOHÓ, AŤ TEČE RUM....

Léto je sice daleko, debata ve sněmovně už ale horké léto připomíná. Poslanci řeší, jestli dovolí vyjet na řeku i s alkoholem v krvi a rozhodovat budou hned o třech variantách takové tolerance. Vodákům by se tolerovalo až půl promile, 0,8 promile, či 1 promile. Je zajímavé, že naproti tomu poslanecký bufet neslyší nic otom, že diskotéky jsou plné zfetované mládeže, v půlnočních ulicích měst jde kolikrát o zdraví a sociálka zběsile vyplácí přídavky lidem, kteří nikdy nepracovali a pracovat nebudou. A pak se diví, že se jim říká duté hlavy.

Někdo možná namítne, že tak jako za volantem nesmíš používat alkohol, mělo by to platit i v případě cyklistů i posádek plavidel o tonáži do 1 tuny. Blbost! I chodec je přece účastníkem provozu. A je tedy také nebezpečný. A víte co? Zakažme tedy všechno a žijme jako schovanci. A vůbec. Život je taky nebezpečný... pojďme o zakázat, ať nebezpečí zmizí!

Se Samsonovým názorem z FB se plně shoduji Jožin

ZIMNÍ ŠPACÍR...

skoro jarním počasím vyrazili např. kamarádi z osad Svobodná stezka, Modrý pelikán, Delfíni, Satan, písečtí

...tak jako každý rok zorganizoval pro kamarády „Stepní vlk“ Mítfára. Na fajn sobotní okruh se

Úplňáci... a mnozí další. Táhlo se z Homol přes Černý Dub a lesním hřebenem nedaleko Jamného a Záhorčic k pomníku sestřelených amerických pilotů nad lomem u Březí a s krátkou zastávkou v boršovské Arše ogrilovat uzeniny v nedaleké pískovně. Cíl potom splynul s místem startu, kam potom do hospůdky dorazili i muzikanti a

ti, co se z nejrůznějších důvodů zimního potoulání neúčastnili. Ilka napekla vynikající štrůdly... no, myslím, že se povedlo a dávám tomu jedničku.

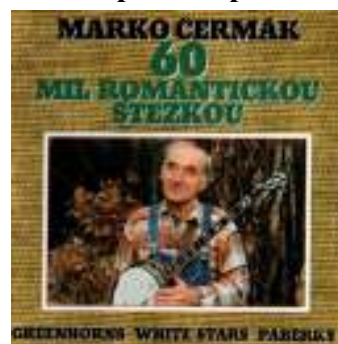
+++++

+++++
+++++

HUDEBNÍ POHLAZENÍ

Dnes jsem si pouštěl album Paběrek s písničkami s texty převážně od od Marka Čermáka. Kromě jeho známých songů z repertoáru Greenhornů (Toulám se, Čekání na vlak, Na sluneční straně hor, Hardy...) zpívaných nad očekávání bravurně, mě opět nenechaly v klidu zase dvě z nich. Je snad příznačné, že jsou na albu první a poslední. Samozřejmě, že to bylo také kvůli melodii, vlastně KVŮLI melodii, která jde ruku v ruce s nádherným textem, napsaném v „country stylu z přelomu 60. A 70. let,“ ne nepodobnému stylu Mirka Hoffmana. Tu první (Flaming Star) mám v archivu také v podání chebských Rychtářů (kdysi mi to poslal Kaktus), kde se na jejich romantičtější aranži a zpěvu podepsal hudební pánbůh Břet'a Huleš, muzikant a zpěvák k pohledání. Zpíval to s Nad'ou Varadiovou, prostě nádhera! Bohužel nemohu poslat k porovnání, tapísnička je totiž součástí nahrávky celého koncertu. Druhou písničku Volám znám hlavně z amerického originálu. A musím přiznat, že se opět Marko vytáhl do textařského nebe. Pouštěl jsem si to pořád a pořád dokola a věřím, že až na ty songy narazíte, budete tak činit i vy!

<https://www.email.cz/web-office/7DZj8CEQtassu-YyyQIFF6jRWTIyr6dbUaqP-aqWNhfURfP7HfU09M2g12pZrGN21LjvrmA/FLAMING%20STAR.docx>

PÍSNÍČKY V KLECI

Doslova hudební smršť by se dalo nazvat sobotní muzicírování v rámci Malého zimního ohně, který o druhém únorovém víkendu pořádala Hanka z Klece pro užší okruh kamarádů. O jedinečný hudební zážitek se postaralo sedm kytar, mandolína, basa – ale hlavně hlasy, které střídavě připojovali k jednotlivých písničkám snad všichni ze zhruba tří desítek přítomných, převážně z jihočeského regionu. Zazářilo zejména vitální nadupané Duo Tornádo, neotřelými a méně známými písničkami přispěl také písecký Kouř, zastoupený Šamanem a Barykem s doprovodem milevského Toma, ale i

strakonický Apač a Jezevec, Vrabčák z Prahy nebo domácí kontrabasista Lád'a. Muzika prostě měla svůj neplánovaný svátek, který se protáhl téměř do ranních hodin. Ale i takové kouzelné noci končí ránem a loučením, nicméně všichni si odváželi báječnou vzpomínku, která jim bude v uších znít ještě hodně, hodně dlouho...(h)

SMUTEČNÍ OHEŇ

na nebeské pláň. Zavzpomínat a poslat jim ten první únorový víkend do

...zahořel u Kanadských vlků na Houšť'atech nejen za nedávno zemřelého kamaráda Strejce, ale vlastně za všechny ty, co už se vydali

věčných lovišť tramské písničky přišli samozřejmě nejen osadníci. Songy dlouhých cest a dobrá nálada tak pomohly zapomenout na to, že u toho věčného ohně nahoře už je v poslední době čím dál větší tlačeniče.

Foto T.O. Naděje

WABIMU PRO VZPOMÍNKU

Zdá se to neuvěřitelné, ale bohužel je to neoddiskutovatelná skutečnost – už čtyřadvacet roků uplynulo od onoho smutného únorového data, kdy jsme se naposled rozloučili s Wabim (Jiřím) Ryvolou. Ale zároveň pravdou také je, že vlastně tenhle temperamentní a rozporuplný trampíř, skladatel a muzikant

s námi žije dál – ve svých písničkách a melodiích, které se staly samozřejmou součástí našeho života. Setkáváme se s nimi téměř denně – na rozhlasových vlnách, na koncertech, v útulných hospůdkách, na trampských stezkách či u kamarádkých ohňů.

Wabiho písničky jsou nadčasové, stále aktuální a stále oslovující – v tom je jejich síla a nezpochybnitelná obliba. Uměl oslovit nejen srozumitelným jazykem, spolehlivě rozšifrovatelným sdělením, plastickými barevnými obrázky ze slov, ale i melodickou stránkou svých nezapomenutelných písní. Prostě jeho písničky jsou, i když to bude možná znít poněkud staromódně, takovým trampským rodinným stříbrem. A nic na to nezmění ani neuvěřitelně rychle plynoucí, neúprosný čas... (h)

MARTĚ NA CESTU

V prvním únorovém týdnu dohořela svíčka života také Martě Staňkové, manželce legendárního muzikanta a skladatele, uměleckého slévače a hlavně trampa – Vladimíra Rolfa Staňka, který se s pozemským světem rozloučil po delší neúprosné nemoci již před dvaadvaceti lety. Často s kamarády vzpomínám nejen na Rolfa, ale právě na jeho obětavou a vlídnou manželku Martu. I když se v souvislosti s touto manželskou dvojicí zdůrazňovalo především Rolfovo jedinečné muzikantské umění, já mám v paměti spolu s ním také skromnou Martu, jako nezapomenutelnou a nesmírně vstřícnou osobu. Ocenila jsem to i při pár svých dávných návštěvách na jejich chatě na Jihlavce. Dodnes mi při vzpomínce na to vytane na mysl vůně Martiny jedinečné zelnice anebo okamžitá mateřská péče, když jsem se na jejich prahu objevila po večerním bloudění, s promočenýma nohama a zkřehlá jako rampouch. Její polévka a laskavost mne budou hrát ve vzpomínkách po všechny další roky stejně jako tenkrát před lety... (h)

...poslední notu už bohužel dohrál i fidler countryové kapely Husmeni

FRANTA JORDÁN

Bude moc scházet a to nejen v souboru. „Tak fidlej a hraj...“

OSADY NESPÍ....

...někdo, kdo už ve vzduchu větrí jaro a kouká, jestli už ten bílej prevít roztál a náhodou se někde neklubou první

Ryzmberka mezi tuláky známá pod jménem Nevada. A konec konců, už i to počasí bylo takové jakoby jarní....

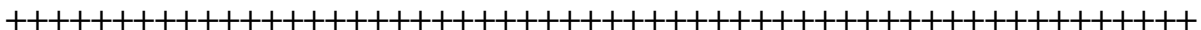
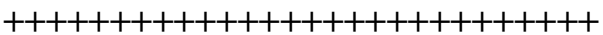

Kamarády zdraví Seff

...ani v zimním období, protože dobře ví, že se vždycky najde nějaký trampík, který by je vyrušil z klidu...

sněženky. Takové o'ukávání, zatím nalahko, si užil i kemp CHOSPIL a nedaleko něj se tyčící zřícenina

JAK JSME NEZDOLALI WILSONKU

Toho léta jsme s **Thlustyým Jemmyem** osiřeli, **Dlouhý Davy** byl na prázdninách u babičky v Čechách a **Harry** s rodiči na dovolené v Bulharsku. (V té době jsme ještě **Pepka Adama** s jeho **Hektorem** neznali). Mezi **Černými korzárý** a námi panovalo zrovna křehké příměří, které jsme neměli v úmyslu porušit a místům, kde se střetávaly naše zájmy, jsme se snažili důsledně vyhýbat... a tak nám dny ubíhaly ve své jednotvárnosti, až jednou... „Mám nápad,“ povídá **Jemmy**, když jsme zase jednou seděli na našem plácku Nad zahradami a ořemýšleli, co budeme podnikat. „Tak povídej,“ vybídl jsem

Wilsonova skála sloužila jako cvičná stěna..

ho, protože mě všechny dobré nápady opustily. „Uděláme si v sobotu výpravu na **Wilsonku** a pokusíme se ji zdolat,“ vypadlo z něj jakoby nic. „A jak to asi chceš udělat? **Wilsonka** je strmá, asi 100 metrů vysoká skála a na tom spodním převisu si vylámali zuby jiní borci než my. Jednou jsem tam byl s našima na výletě, tak vím, o čem mluvím.“

„Jasně,“ povídá **Jemmy**, „ale my budeme mít horolezeckou výbavu.“ „Hmmm,“ nenechal jsem se zvíkat“ a ta výbava bude co?“ „Neboj,“ uklidňoval mě **Jemmy**. „Od mámy si vypůjčím šňůru na prádlo, kovář pan **Hladký** nám třeba dá nějaké staré kramle a ty vezmeš kladivo a uvidíš, bude to v pohodě.“

A opravdu, v sobotu ráno na mě **Jemmy** zazvonil, v batohu prádelní šňůru, skoby od kováře **Hladkého**, já jsem vzal kladivo a takto vybaveni jsme na kolech vyrazili vstříc dobrodružství. Vzali jsme to přes **Vladislav**,

Třesov a **Hartvíkovice** a po poledni už jsme byli u **hatrtvíkovického mlýna**. To už bylo k **Wilsonově skále** coby dup. Když jsme však viděli skalní monument, pojmenovaný po americkém presidentovi **T.W. Wilsonovi (1824-1856)**, který se vypínal na břehu **Jihlávky**, byla v nás malá dušička a silácké řeči o tom, jak ji zdoláme nás rychle přešly.

„No, **Jemmy**,“ povídám, „sám vidíš, že ten převis se nedá překonat. To je opravdu jen pro zkušené lezce a to tedy nejsme.“ „Žabáku, to uznávám, ale když popojdeme kousek dál vlevo tak tam už to tak strmé není a navíc jsou tam náletové dřeviny, kterých se můžeme držet, jen asi uprostřed je skalní masiv, ale s tím si snad nějak poradíme.“ Neví, jak to ten **tlust'och** dělá, ale vždycky mě ukecá... takže za chvíli už jsme šplhali do stráně. Zpočátku to šlo docela dobře, i když trasa byla poměrně strmá, ale naštěstí nálety zakrslých břízek, kterých jsme se mohli přidržovat, nám v našem snažení pomáhaly a občas jsme použili i šňůru – obtočili jsme ji kolem kmene silnějšího stromu a vzájemně se vytahovali. První zádrhel na sebe však nenechal dlouho čekat. Sotva jsme se dostali ke skalnímu masivu, v té době byl **Jemmy** přede mnou, slyším tlumené, jakoby duté volání. Když jsem k **Jemmymu** dolehl, vidím, že hlavou vězí

ve skalní průrvě a nemůže tam ani zpět. „Proboha, Jemmy, co to vyvádíš? ptám se poněkud vyplašeně.“ Strčil jsem tady do té prolákliny hlavu a teď ji nemůžu vytáhnout. Musíš mi nějak pomoci!“

Vzal jsem mu tedy hlavu a snažil se ji opatrně vyprostit, dosáhl jsem ale pouze toho, že mu z odřené spánku začala téct krev, leč hlava se ani nepohnula. Přemýšlel jsem co dál a zrovna ve chvíli, kdy Jemmyho sténání začalo přecházet do hysterie, jsem nad námi zaslech hlasy. Začal jsem z plných sil volat o pomoc a za chvíli se nad námi ozvalo: „Co se vám stalo, kluci?“ Měli jsme opravdu štěstí, Wilsonku hojně využívali horolezci jako cvičnou stěnu a jedna parta se rozhodla k nácviu právě dnes. Stručně jsem

popsal naše postavení a za chvíli už se na laně spouštěl jeden z nich. Představil se jako Petr Ondra a když krátce zhodnotil situaci a prohlédl si naši prádelní šňůru a kramle, jen zakroutil hlavou a zavolal nahoru: „Pošlete mi po provazu čutoru s vodou a mýdlo... mám ho zbytek krosně od

posledně. „Na co potřebuje vodu a mýdlo?“ přemýšlím v duchu... „snad se teď neche mýt?“ Ale to už se k nám snášela taška s vyžádaným. Petr nejprve polil Jemmymu hlavu vodou, pak mu mýdlo začal vtírat do vlasů, kamarád začal prskat a hekat, jak se mu mýdlová voda dostala do očí, ale to už náš zachránce Jemmyho namydlenou hlavu vyprostil ze skalního sevření. Jemmy vděčně děkoval a když jsme si sbalili naše „horolezecké“ propriety, za pomoci lana nás horolezci dopravili nahoru. A tak skončila naše anabáze se zdoláváním Wilksonovy skály....

Miloš Goga Slabý – Třebíč

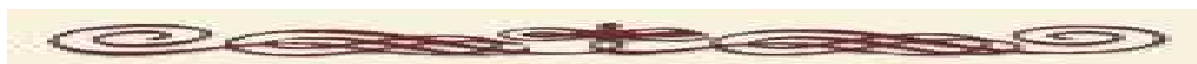
ČESKÝ TRAMPING V ČASECH FORMOVÁNÍ A ROZMACHU, to je novinka z edice

První republika. Záhy po vzniku Československa v r. 1918 se na scéně objevuje nový a skutečně nepřehlédnutelný fenomén – TRAMPING. Nebyl jen dočasnou zálibou několika kluků a holek. Právě naopak! I přes prvotní nedůvěru rodičů či učitelů, přes nevoli státních orgánů i mládežnických či tělovýchovných organizací stále rostl a mohutněl. V průběhu 30. let se už k němu hlásily desetitisíce mladých lidí. Co je na trampování přitahovalo? Na začátku určitě víkendová volnost. Touha vzít život aspoň během krátké sobotní a nedělní svobody do svých rukou. A to včetně toho sexuálního. Však také

českou společností občas zněly hlasy, že tramping je vlastně hnutím sexuálníím. Ale pozor. Tramping nebyla jen romantika táborových ohňů a odchod ze zkaženého města do chrámu léčivé přírody. Tramping byl nedílnou součástí prvorepublikového systému a ten z něj nakonec dovedl těžit. Dokladem je třeba komerční šíření trampské písničky hudebním průmyslem. Nepřehlédnutelným se stal i trampský sport a mezinárodní úspěchy trampů – sportovců. Trampové se alespoň na čas stali lákavým voličským rezervoárem politických stran. Dějiny prvorepublikového trampingu jsou tak vlastně zajímavou historií meziválečné společnosti a mladého československého státu.

(FB)

STŘELBA NA STŘELE...

T.O. Svobodní trampové Plzeň u Dolního Hradiště na trampy milované Střele. Počasí si Pajda jistě schovával pro tuto příležitost... nikdo jistě nevěřil, že je

...se neozývala nijak hlasitě, vždyť munice létala jen z luftkvěru, ale nebyla to jediná soutěž, která probíhala při oslavě 10. Výročí

nezaváhal, stejně jako kamarád Hád'ě z T.O. Nevada, terý Jižanu poskytl fotky...

teprve polovina února, tedy čas kdy probíhají spíše zimní táboření. Kdo tedy na toto výročí dorazil, určitě

++++
++++

MUŽ S BÍLÝM PSEM

Folková hvězda RADŮZA v pětáctyřiceti letech objevila kouzlo trampských písní. A oživila ho způsobem, který by mohl způsobit renesanci této hudby. Větší překvapení snad dlouho nebylo k slyšení.

Zní to možná zvláště, ale trampská píseň je snad neoriginálnější žánr, který daly Čechy populární hudbě. Že je to nesmysl a že jde jen o kopii americké country? Ani trochu. Country je jen jedním z inspiračních zdrojů, trampští autoři úplně stejnou měrou čerpali ze zdejší meziválečné tradice (hlavně z Osvobozeného divadla – babička Mary je přece ryzí trampovina), dixielandu, ale kolikrát i z lidových písní. A hlavně: country vypráví autentické příběhy amerického venkova, zatímco české trampské písně jsou jejich barvotiskovým, romantickým a zcela nereálným „otiskem“, podobně jako romány Karla Maye. Ti nejlepší autoři sedmdesátých a osmdesátých let, kdy trampská vlna vrcholila, dokázali tento barvotisk spojit se zdejší šedivou realitou, pro níž byl Divoký západ cosi navěky nedostupného, a vznikla z toho díla překvapivě přeživší dodnes, ač si z nich mnozí tehdy dělali legraci. Kdo si dnes pustí to nejlepší od bratrů Ryvolů, Wabiho Daňka či Kapitána Kida, zjistí, že to opravdu funguje.

Radůza na té hudbě vyrostla, protože jí poslouchali její rodiče a jejich smrt jí k ní vrátila. A ač dělala celý život něco docela jiného, vklouzla do trampské tradice se suverenitou vlastní výše jmenovaným legendám. Muž s bílým psem je svého druhu konceptuální album: vypráví (smyšlený) příběh zálesáka Johna Wooda, klasického westernového hrdiny. A poctivě sází všechna klišé, která k žánru patří: „u jeho kolébky dva vlci stáli,“ „hrát na bedžo osud je zlej,“ „kdo tu mříž koval, ten černý srdce měl“ a tak dále. Je tu spousta nerealistické indiánské romantiky, jenže v onom mayovském barvotiskovém duchu – Radůza vědomě vypráví pohádku, nekáže o pseudoduchovnu., Také hudebně je vše, jak má: každá píseň je jak dělaná k táboráku, ačkoliv na desce znějí špičkové muzikantské výkony

(basa Jaromíra Honzáka nebo piano Jana Steindörfera). Ze vzpomínaných legend deska asi nejvíce připomíná Kapitána Kida, hlavně těmi téměř všudypřítomnými „lidovkovými“ názvuky.

Občas to skřípne – někdy Radůza totiž až příliš dbá na technicky dokonalý a dramatický zpěv (Někdy nastane čas), přestože k trampské muzice patří civilnost. Možná je to celé moc dlouhé na to, aby udržela pozornost. A hlavně: na tuhle hru musí posluchač přistoupit se vším všudy. Pokud někdy někoho nebraly hity jako Slaboch Ben, Hudsonský šífy či Hejno vran, nechytne ho ani nová Radůza. V opačném případě možná člověk zažije týž pocit, jako když se kdysi na talíři gramofonu točilo Zvláštní znamení touha...

PŘEDJAŘÍ NA PSTRUŽNÉ

a na co už se těšíme jak blázni. Sluníčko nesměle zat'ukalo i na Pstružnou, šumavskou říčku nedaleko

toulky i vám? Když se tu otisky vašich šlépějí zapíší do posledních zbytků

T.O. WESTEND – KLATOVY

Mnohé z lesů ještě spím pod bílým příkrovem, ale počasí v polovině února už nesměle naznačilo co se blíží

Velhartic, kam jezdíval na ryby i Jan Werich. A pokud to sem táhlo jeho, proč nedat takový malý tip na jarní

sněhu, jistě to nebude mít chybu. Třeba na starých chajdách potkáte i letité pardy a...

STALO SE NA OSADÁCH...

...i jinde

3.1. ... Na zpracování Jižana byl pořízen nový počítač. Doufejme, že s tím starým byl pohřben i šotek Šejtroček, způsobující tolik malérů

5.1. ...Country hrátky s přáteli si uspořádali společně husinečtí Husmeni a Kamarádi folk a country Na kovárně ve Starých Prachaticích

...T.O. Satan uspořádala jubilejní 10. První stopu – reportáž uvnitř věstníku

... Zajda s Veverkou zorganizovali tradiční zimní přechod Brd, se závěrečným posezením v Čenkově

... Pegín 2019 – to byla již 46. vzpomínková sešlost na kamarády na Ketkováku. Znamá louka na Oslavce byla opět hojně navštívena, vše dozdobil vánoční stromček i zasněžené skály a samozřejmostí byla i spousta písniček co jsme měli a stále máme rádi

8.1. ...SOČB se budějcké Bedně sešly na již 88. Setkání s trampskou písničkou

17.-20.1. Trampské sdružení Expozice trampingu pozvalo na kamarády na společné hostování, na „7. Veletržní slezinu“ s podtextem Od minulosti trampingu po současnost. Vše se dalo u příležitosti trampské výstavy na veletrhu Regiontour 2019 na brněnském výstavišti. Kdo měl zájem mohl přijít i s kytarou a ukázat veřejnosti, že trampové se stále umí bavit

18.1. ...Na první letošní hudební slezinu do hospůdky U padajících šraňků se na železniční zastávku slétli protivínští Černí havrani a všichni ti, co mají rádi život v lesích a pěkné písničky

19.1....Proběhla tradiční Trampská šipkiáda, pořádaná Medvědem a Jerryem na Ranči přátelství

20.1. .. To zabalil Strejc z Kanadských vlků a na Houšťatech zavládl smutek

23.1. ...Uplynulo už 20 let od smrti největšího Vonta a zároveň rychlošípáka Jaroslava Jestřába Foglara. A tak nás při té příležitosti napadlo: Nebyl by už čas na rehabilitaci Bratrstva kočičí pracky?

26.1. ...T.O. Free north svolalo k hostinci Ve mlýnech kamarády na zimní táboření. A pozor – ta krčma tam byla hlavně proto, aby se mohli přijet i ti, kteří by se rádi setkali, ale kterým už táboření za podobných podmínek za ty roky udělalo šrámy na těle

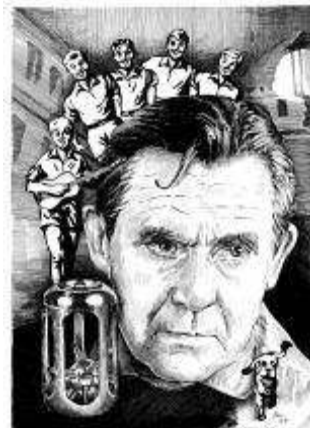
.... Bohatě obsazená byla hudební přehlídka při 22. ročníku Trampského guláše. Zahudli zde Dominika, Špagetka a Štaflíci, Špunt, Bylo nás pět, The McMillans a Brother, Odnikud nikam, Zloť a z T.K. Duha, The Living Room, Hrnek...

... Kamarád Tříška (35) a Bača (45) zajuchali s kamarády na svých narozeninách na společné osadě Čerták a T.O.S. Stříbrný potok

...Kostru si protáhli kamarádi při novoročním pochodu z Chrástu do Vranovic, s nezbytnou zastávkou na kremaci buřtů na Spáleném mlýně u Berounky a dále po Dírečském potoce do saloonu ve Vranovicích

... První stopa zavedla perut' Černých havranů na stará místa na Zlatém potoce – na nostalgické fleky dávného svobodného toulání

... Podařila se takřka nemožná bluegrassová lahůdka. V pražském hotelu Pyramida se konalo jediné vystoupení (byť se dvěma koncerty) kapely Doyle Lawson and Quicksilver. Ačkoliv je tato skupina aktivní již několik desetiletí, nic jí to na popularitě neubírá a je stále na naprostém vrcholu žánru. Svědčí o tom i loňská zářijová cena IBMA pro

vokální kapelu roku a to už po osmé. Sám Lawson je skvělý mandolinista, zpěvák a skutečná ikona bluegrassu a jeho doprovod je též ověnčen desítkami cen. Ostatně – posuďte sami <https://www.youtube.com/watch?v=VMUaN8p5-Sc>

2.2. ... vzplál na Houšťatech u Kanadských vlků smuteční oheň – a to nejen pro Strejce, ale pro všechny, kteří odešli už před ním

... s tímto datem skvěle ladilo pořádání 22. Trampské merendy v hospůdce U nádraží, v městě zrodu Bible kralické, v Kralicích n. Oslavou

8.2. ... a protože se lednové sezení moc vyvedlo, tak Husmeni a Kamarádi folk a country si je v husineckém baru Bar rádi zopakovali

... vítr sice ze zasněžených šumavských hor ještě jaro nepřinesl a tak nedočkavci museli vzít zavděk teplem oblíbeného lokálu Na zastávce, na další slezině nejen Černých havranů, ale všech, co mají kajtry a trampskou píseň zarytou pod zelenou košilí. Klidně jste si mohli kráknout s nimi

9.2. ... organizovali Inka s Mít'ou zimní špacír Z Homol do Homol – viz reportáž

11.2. ...inu, už je to tři desítky let od nečekané smrti Standy Zárybnického – Houly. Jeho životní osud se završil v euforii a napětí polistopadových dní r. 1989. Letos by mu bylo 67

12.2. ...A je to venku. Už po 89 se v Besedě vyhrávalo na slezině SOČB

15.2. ...Na pravidelný pořad Návštěvy u Nezmarů přijeli tentokrát hostovat samotní protagonisté

22.2. ...Za takový muzikantský Happy Friday lze označit únorovou slezinu jihočeské osady Winoga a jejich přátel v rožnovské hospůdce Na točně. Kmenová osadní sestava se totiž v průběhu času a konaných slezin s nezbytným muzicírováním neuvěřitelně rozrostla o pravidelné i občasně kytaristy a další nástroje. Tentokrát tu zaznamenali osm kytar, dvě banja a housle, která doplňovala i skvělá foukačka. A také široký pestrý repertoár, ve kterém každý z přítomných našel ten svůj šálek not. Je zajímavé jak muzikanti k sobě tak nějak zcela samozřejmě nacházejí cestu a jak se k takovému pohodovému neinzerovanému hraní sejdou hudebníci z různých kapel a uskupení a přesto najdou společnou notu a dohromady jim to zní vskutku náramně. Vyjímkou nebylo ani tohle muzikantské setkání v posledním únorovém pátku, které tak skvěle načalo nadcházející zimní víkend. A i ten, kdo není pravidelným návštěvníkem těchto slezin pod taktovkou Winogy se těší na další, pokud jimto časové možnosti dovolí. Dobré muziky přece není nikdy dost!

23.2. ...Zimní táboření ve Stone City uspořádala T.O. Free North

... a svým způsobem bylo zimním tábořením i brdské setkání u Houlova ohně. Určitě to probíhalo stejně jako loni a v minulých letech

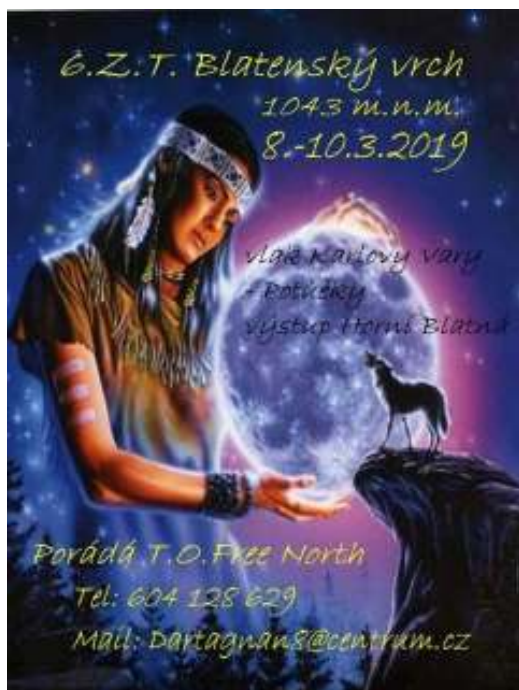
https://www.youtube.com/watch?v=2_gXXQZwcWM

...A CO NÁS ČEKÁ....?

2.3. ... Senior country bál pořádají v porachatickém „Národ'áku“ Husmeni

9.3. ... Na toto datum je plánováno v budějovickém rozhlasovém studiu jihočeské kolo Porty. Hostovat budou Helena Maršálková a Marcdela Voborská se skupinou Jak je neznáte

9.3. ...T.O. Free North pořádá další zimní táboření a to na Blatenském vrchu

10.3. ...Jistě všichni vzpomeneme toho, že už je to (stejně jako u Wabiho, který odešel prakticky ve stejné době) 24 let, co ve svých pouhých 48

letech odešla do ráje kovbojů nesmrtelná legenda v lacláčích, král české country Michal Tučný

15.3....Na memorial Jendy Kordy hurá na Barču – viz letáček

16.3 ... Velký country bál, pořádaný k 30. výročí tohoto stylu tance, vypukne po přednášce a křtu knihy

TRAMP CLUB PRAHA
srdečně zve na

**MEMORIÁL
JENDY KORDY 2019**

15. 3. 2019 od 18,00 hodin

Dům Barikádníků, Praha 10, Saratovská

Účast přislíbili:

Archa, Bandoleros, Duo Blanice, Duo Tornádo,
Kumarádi Staré řeky, Šiny-Jelen a Hanz,
T.H.S. Brzdaři Olomouce, Tony Lühart,
TS Sešlost Praha, Tulák Charli,

Večerem provází Dana Vačková

Rezervace vstupenek:
Hana Štefanová 737165839 18,00-20,00
Dům Barikádníků 274770789

Z Oklahomy do Lousiany v městském muzeu

... Náhoda opět volá – Jižní stopa vás zve na tradiční Vítání jara u Veliké řeky

... hospůdka v Bujanově je prý v rekonstrukci a tak místo tradičního trdlování zve T.O. Jižní řeka na hudební slezINU v Hospůdce U Huga, na konečné linky č.9 v Suchém Vrbném

.... Na 6. Medvědí pučejiř můžete vyrazit společně s pořadající T.O. Medvědí camp

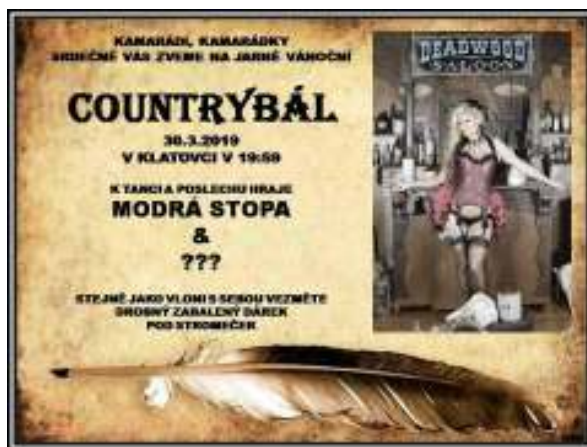
19.3. ... Tentokrát k Nezmarům dorazí skutečně hosté a to Epydemye

21.3. ... Se bude vítat jaro i na T.O.S. Stříbrný potok

... Na obdobnou akci můžete vyrazit i k SVS na kemp do Úborska

... ve stejném čase se budou trempíři bavit v hospůdce Za vodou v Čenkově na Brdech. Hudout budou Sousedé

28.3. ...Další příležitostí pro příznivce trampské hudby jsou VII. Písňe toulavých bot v Brně v restauraci pod lípou U Šťávů, kam je zvou kamarádi z Expozice trampingu. Zaběkat si budete moci se skupinami Courage, Kósavá deka a chrudimskou Chrpou 30.3.... Se můžete těšit na oblíbený Jarně – vánoční country bál v Klatovci s vyhrávající Modrou stopou. A nezapomeňte s sebou

vzít nějaký dárek pod jarně – vánoční

stromeček

A JEŠTĚ PÁR TIPŮ DO MĚSÍCE TRÁVY

16.4. ... Hostuje u Nezmarů V.Koubek trio

17.4.... Velká vandrácká slezina k uctění 90. výročí T.O. Rujana propukne v domě baráčníků na Kladně

20.4. ... Na velikonoční posezení na osadním claimu sezvala staré známé T.O. Satan

27.4. ...Vzplane na potlachovišti v Novém Městě nad Metují 10. Výroční oheň T.O. Toulavá stopa

...Kotlíky s voňavým obsahem zabublají nad ohničky při 10. Ročníku Trampského kotlíku za hostincem Mlýny u Kytlic. Při této soutěži ve vaření na otevřeném ohni ale jde především o návrat k původní myšlence, totiž vařit jídlo z vlastních ingrediencí co si přinesete v báglu

<http://www.26potlach.cz/csp.html>

